

99/6

MISSZIÓI MAGAZIN

Az Evangélikus Missziói Központ folyóirata

internet változat

Észrevételeit, kérdéseit az [Evangélikus Missziói Központ](#) e-mail címén várjuk.

A TARTALOMBÓL...

[Contents in English](#)
[Impresszum](#)

Gáncs Péter:
[Vajdasági Mozaik](#)
[Szabadka](#)
[Bajsa](#)
[Verbász](#)

Izrael-misszió
Endreffy Géza:
Gondolatok az Izrael-misszió
kérdéséről
[A pusztától a szent helyekig](#)

"Vekker"-az ifjúság oldala:
ifj. Káposzta Lajos:
[Akik velünk jönnek a templomba](#)
Horváth Bálint:
[Angyalszárnyak suhogása](#)

MM-igehirdetés:
Győri János Sámuel:
[Egy elgurult drachma vallomása](#)

[A fotópályázat eredménye](#)
[Levelesláda: 1656](#)
[Kazettamisszió](#)

Tanuljuk a Missziót
Bolla Árpád:
[Máté, Lukács és János evangélista](#)
[misszióképe](#)

Külmisszió
Bálintné Kis Beáta:
["...a te igéd igazság..." Nem dísz!](#)
Ihrig Dénes:
[Missziói Körök - Kelenföld](#)
Jóné Jutasi Angelika és Jó András:
[Az eukaliptuszfa tövében](#)

Bemutatjuk:
Kőháti Dorottya:
["Egy asztalközösségben..."](#) beszélgetés
dr. Gadó Pállal

napraforgó - nem csak Gyermekeknek
Bálintné Kis Beáta:
[Kavicsok](#)
Tábortalálkozó
Boda Zsuzsa
[A has](#)

Kőháti Dorottya:
[Templomi Sugárzás](#)
Fabinyi Tamás:
[Az elveszett juh](#)
MM-Interjú Seija Kuronennel
["..beszéljünk Róla az embereknek](#)
[közel és távol"](#)

[Seija Lovászpatothán és Vanyolán](#)
MM-Portré
[A misszióból nem lehet nyugdíjba](#)
[menni](#)
beszélgetés Leidenfrost Tóddal
Médiavilág:
[Rádiós tanfolyam a vallási műsorok](#)
[készítéséről](#)

Valami elkezdődött: [MMM](#)
MM-kitekintő:
[Bach, a legsikeresebb misszionárius](#)

[Imakérések](#)

Missziói Magazin: Az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata
Internet változat
1999/6 * 4. évfolyam 6. szám

A szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. Hungary - Europe
Levelezési cím 1656 Budapest, Pf. 22
Tel / fax: +36-1-4003057
E-mail: evmis@mail.matav.hu

Felelős szerkesztő-kiadó: Gáncs Péter
Szerkesztő: Kóháti Dorottya
Szerkesztő bizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János
Internet változat: dr. Léránt István

TEPLOMI SUGÁRZÁS

„...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.” (1János 2,8)

A fenti igével köszöntöm az évszázad utolsó Missziói Magazinjának olvasóit! Nagy öröm és megtiszteltetés számomra, hogy egy olyan lap hasábjain oszthatom meg Önökkel gondolataimat, amely több mint négy éve címében viseli Jézus Krisztus örökaktuális parancsszavát: a missziót. A jeles dátumhoz, az évezredfordulóhoz közeledve számvetést készít egyén és társadalom: hová, mire jutott kétezer esztendő alatt. Az emberiség szembenéz önmagával, mert egészséges ösztöne azt súgja: valahogy másként kellene folytatni, ennél szebben, jobban, méltóbban, ha már egyszer megadatott a folytatás lehetősége. Folyóiratok szavaztatják meg olvasóikat a XX. század személyiségét keresve, s teszik fel a kérdést: mit viszünk át magunkkal az új évezredbe, milyen szellemi, lelki értéket, eszmét, műalkotást tartunk maradandónak és megőrzendőnek? Úgy gondolom, az MM olvasói egyetértenek velem abban: a „mit viszünk”-nél van egy sokkalta fontosabb kérdés: mi hozott, ki hordozott minket idáig? Mert visszagondolva csak az elmúlt száz esztendő krónikájára, egyértelmű: nem emberi akarat, jószándék, humánus összefogás eredménye, hogy évezredváltást ünnepelhetünk...

Szintén elgondolkodtat a lapok és tévécsatornák legújabb „szolgáltatása”, a visszaszámlálósdi, mellyel nap mint nap a fejünkre olvassák: még harminc, még húsz, már csak tíz napunk van hátra. Még ha játék is, szükségtelen. Elhitethetjük magunkkal, hogy mi tudjuk a napot és az órát, s ettől talán nagyobb lesz a biztonságérzetünk, de Isten ígéje a jövő nagy kérdőjelére valami egészen más feleletet kínál: már múlik a sötétség, és fénylik az igazi világosság. Ez a kapaszkodónk, és ez elég. Elegendő, hogy átemeljen évszázad és évezred rettegett küszöbén és megtartsa, ahogyan tartott kétezer éven át.

Templomi sugárzás – s ez már díjnyertes címlapfotónk címe, egy olyan felvételé, amely színeiben, beállításában, fényárnyjátékában gyönyörű aláfestője lehet adventi csendességünknek. Ady-versek hangulata sejlik fel bennem, a Sion-hegy alatt Isten után kapó, de Őt soha el nem érő élménye. A „minden-titkok tudója” talán éppen így tekintett fel egy álmatlan éjszakán a templomtoronyra, mint utolsó mentsvárra, de nem látta meg a fényt, csak a néma, komor, sötét ablakokat.

Mert az ablak – látjuk –: sötét. A fény nem a templomból jön. S nem is a szemlélőből, mert a világosság nem az emberben lakik. A templom: kő. Aki rátekint: hús, vér. S az igazi világosság: a Lélek. Ha átjárja e kettőt, beléköltözik az élet, eleven lesz az ember és az istenháza. De fényforrás sosem válik belőle, csak visszatükrözője lehet Isten világosságának. Sugározhatja azt, ami rásugárzott, hogy mások is melegedhessenek.

A képen ott a fény. Apró pontok, hópelyhek, megcsillanó könnycseppek? Mégis, azt sugallják: múlik a sötétség. Ha kicsi is a fényfolt, a szemünket nem tudjuk levenni róla. Muszáj fölfelé nézni rá! Muszáj fölnézünk ahhoz, hogy a sötét éji háttér ellenében felragyogjon az Igazi Világosság. Hihetjük, hogy bennünk is szétárad, fényt, meleget, eleven lelket gyújt, adventi békét ad. A templomi sugárzás nem csak kevesek kiváltsága!

Adja Isten, hogy minél többen meglássák és tovább sugározzák az Ő fényét a ránk váró 2000. esztendőben!

Kőhádi Dorottya szerkesztő

A FOTÓPÁLYÁZAT EREDMÉNYE

A Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Bizottsága és a Missziói Magazin által meghirdetett fotópályázatra 43 pályázótól összesen 115 fotó érkezett. A zsűri nem volt könnyű helyzetben az értékelés során, ezért több díjat is kiosztott.

1. helyezett: F. Nagy Piroska: Imakönyv
2. helyezett: Szász Anna: Én vagyok az út...
3. helyezett: Gál Orsolya: Quo Vadis
3. helyezett: Varga Ádám-Jámbor Eszter: Isten kezében
3. helyezett: Dr. Erdész Károly: Templomi sugárzás (Mostani számunk címlapfotója.)

Ezen kívül még 14-en részesültek különdíjban: Baranyai Judit: Merj tiszta vizet, merj fényt, és merj hinni, Blázy Árpád: Az első ima, Jerabek Csilla: Egymás terhét hordozzátok, Kiss Sándor: 90. születésnap, Koren Márton: A jó pásztor, Horváth Gábor: Cím nélkül, Magyar Péter: Szentháromság, Németh Aliz: Az örömhírvivő, Rágyanszky Erzsébet: Benne volt az Isten dicsősége, Romet Róbert: Cím nélkül, Szalai Mihály: Szomorúan, elhagyottan II., Szalay György: Halálomkor állj mellettem, Szamos Hajnalka: Ego sum via..., Szikszay Ágnes: Kőkereszt.

A zsűri a díjazottak között 100.000 forintot osztott szét, pénz illetve könyvjutalom formájában.

Köszönet illeti a szép és igényes felvételek készítőit, díjnyerteseket és nem díjazottakat egyaránt. Lehetőségeink szerint minél többet szeretnénk majd bemutatni belőlük az olvasóknak. Abban az MM-ben, amely felvétel a honi médiákat számon tartó, tekintélyes méretű katalógusba, a Média Ászba. A fotók vándorkiállítás keretében is megtekinthetők. Várjuk azoknak a gyülekezeteknek a jelentkezését, akik szívesen adnának helyet a kiállításnak. (4292037)

A legjobbnak ítélt fotókból képes falinaptár készült amely szerkesztőségünk címén megrendelhető (Ára: 500 Ft).

VAJDASÁGI MOZAIK

REMÉNYSÉG ÉS SZORONGÁS

Vajdasági testvéreink sokáig úgy érezhették, hogy elfelejtették őket. Ebben az esztendőben a koszovói válság kapcsán nem lehetett nem odafigyelni mindarra, ami déli szomszédságunkban történik. Most viszont itthon, sokan azt hiszik, hogy a NATO közbelépése megoldotta a problémát, ami sajnos csak önámítás...

Az ott élők reménység és kétség között őrlődnek, tele vannak indokolt szorongással: mit hoz, mit vesz el a következő tél?! Rettegnek az izolációtól, hogy megint magukra maradnak megoldatlan kérdések, feszültségek, válságok özönében. Jó lenne fokozottan odafigyelni rájuk imádságban éppúgy, mint konkrét segítségnyújtásban és nem utolsó sorban a személyes kapcsolatok ápolásában, valódi közösségvállalásban. Ezt célozta pár napos vajdasági látogatásom, melynek ellentmondásos élményeit és képeit szeretném megosztani az MM olvasótáborával.

[Vissza a Missziói Magazin 99/6 főoldalához](#)

[SZABADKA](#)

[BAJSA](#)

[VERBÁSZ](#)

[SZABADKA](#)

A szabadkai rádióban Soltis Gyula, a vallási programok szerkesztője bemutatta a történelmi egyházak szombat reggelenkénti egy órás magyar nyelvű összeállítását. Ennek szerves része az evangélikus egyház tíz perce, melynek gazdája Dolinszky Árpád szuperintendens. Meglepő volt számomra, hogy milyen komoly figyelemmel kísérte a helyi sajtó és rádió a Vatikán és LVSZ között megszületett közös nyilatkozat augsburgi aláírását. Ennek jegyében, reformáció ünnepén ökumenikus istentiszteleten együtt szolgálhattam a szabadkai evangélikus templomban Pénzes János római-katolikus püspökkel. Az volt a benyomásom, hogy a vajdaságiak, akik annyit szenvednek a megosztottságtól és széthúzástól, igazán tudták értékelni ennek a megbékélésnek pozitív üzenetét: évszázados feszültségeket lehet békésen, egymást elfogadva oldani.

[Vissza a Missziói Magazin 99/6 főoldalához](#)

[BAJSA](#)

Ebben a faluban szombaton este családias hangulatú szeretetvendégségen vehettem részt. Öröm volt látni, hogy a gyülekezetben szép számmal vannak fiatalok, gyermekek, akik szolgáltak is az alkalmon Dolinszky Gábor vezetésével, aki a budapesti Teológián készül a lelkészi szolgálatra. Bátyja, Árpád a parókián berendezett házi stúdióban állítja össze a Szabadkáról, Bácskatorpolyáról és Kikindáról sugárzott rádióprogramokat. A Magyarországról kapott berendezések jó munkát végeznek és így sokakhoz jut el a reménység hangja a rádióhullámok szárnyán. A bombázások előtt Kula és Szenttamási is sugározta ezeket a programokat. „Aki lebombázta a rádióállomásokat, majd csak felépíti újra” – hangzott a kissé keserű, de jogos elvárás és reménység.

[Vissza a Missziói Magazin 99/6 főoldalához](#)

[VERBÁSZ](#)

Vasárnap délután a német gyökerű gyülekezetben németül prédikálhattam, a liturgiát is német nyelven végezte Dolinszky Báthory Márta lelkésznő. A vendégszerető gyülekezetben a német mellett magyarul, de ha szükséges, szerb nyelven is folyik a szolgálat.

A hatalmas templom viszont szívszorító látvány: minden ablak kitörve, a védőrácsok szétszaggatva. Évek óta galambok százai tanyáznak a valamikor impozáns épületben. A hivatlan lakók nyomai vastagon belepik a padlót, a padokat, de az oltárt és szószéket sem kímélik... Talán jövőre a város segítségével hozzáfoghatnak a tatarozáshoz, de akkor acélhálók kellene az ablakokra, mert különben az éjszaka leple alatt, sötét erők újra széttörik a beüvegezett ablakokat.

Így él együtt reménység és félelem, hit és kétség emberek szívében, közvetlen szomszédságunkban. Ne engedjük, hogy a határok mellett, még közönyünk és önzésünk falai is elváltsanak minket egymástól. Lépjük át tudatosan és felelős, segítő, testvéri szeretettel ezeket a határokat!

Gáncs Péter

Máté, Lukács és János evangélista misszióképe

Azonnal kérdezheti valaki: Márk miért maradt ki? Ő olyan hagyományokra épít, ami benne van a többi evangéliumban. (v. ö. Mk 16,15-16, Mt 28,19-20) Bár elsőnek Márk állította össze evangéliumi iratát, de Jézus tanításából csak nagyon keveset közöl, s munkáját úgy lehetne röviden megjelölni, hogy az „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának titkos dicsőségéről szóló könyv.” (Karner Károly)

Egészen más jellegű munka Máté evangéliuma. Róla Papias, a második századbeli hierapolisi püspök azt jegyezte föl, hogy Máté héber nyelven állította össze az igéket. Az evangéliumból tudjuk, hogy vámszedői hivatásából hívta őt el tanítványnak Jézus.

Mi jellemző Máté misszióképére?

Az evangélista zsidóknak ír, éppen ezért helyez olyan nagy hangsúlyt arra, hogy Jézus az Írás által megígért Messiás. Mivel Jézusnak ezt a méltóságát a zsidóság – a nép, amelyhez küldetett – nem ismeri el, ezért Krisztus új népet, új Izraelt választ ki magának. Misszióképe három mozaikdarabból áll össze.

1. Az első ezt a címet viselhetné: Máté és Izrael. Az evangélista véleménye a zsidóságról lesújtóbb, mint Márké vagy Lukácsé. Ő írja le a királyi menyegző példázatát Lukács mellett, és egyedül ő írja le a két testvér példázatát (Mt 21, 28-32). Az elbeszélés Izrael viselkedését példázza, pontosabban engedetlenségét az Atyával szemben.
2. A második kép Mátéről és a népekről szól. Izrael nem azonos az egyházzal, hanem egy a népek között. Ezért Máté két fronton küzd: a zsidó farizeizmus és a hellenista zsidókeresztyénség frontján.
3. Máté és a misszió. Ezt a címet adhatjuk a harmadik képnek. Jézus – Máté 10 szerint – amikor kiküldi 12 tanítványát, azokat Izrael házának elveszett juhaihoz küldi. Az evangélium végén a tanítványok missziója minden népé. A partikularizmus csak időleges, átmeneti volt és az univerzalizmus érvényes akkor is és ma is. Jézus megtérésre hív mindenkit, mert mindnyájunkat szeret. Az evangélium ma sem szorulhat be a templomfalak közé, mert akkor olyan lesz, mint az életfogytiglani szobafogságra ítélt rab.

A missziói paradigma Lukács evangéliumában és az Apostolok Cselekedeteiben

Mindkét könyv missziói céllal készült: az evangélium az alap, az Apostolok Cselekedetei a felépítmény. Az evangélium a pogány misszió közepéig visz, az Apostolok Cselekedete részleteiben is feltárja azt. Nagyobb részt pogányokból lett keresztyénekről szól. Missziói paradigmája: megbocsátás gyakorlása és a szolidaritás vállalása a szegényekkel. Talán éppen ezért vannak, akik úgy látják, hogy korunkban Máté 28,18-20 helyére Lk 4,16-21 került, hiszen úgy mutatja be Jézust, mint aki a társadalom peremére szorultakkal vállal közösséget: szegények, betegek, nők, samaritánusok. S ma hasonló a probléma. Lukács doktor evangéliuma sokat segíthet a ma emberének.

Missziói mandátum János evangéliumában és leveleiben

Pogány származású, hellenisztikus olvasóhoz szól a szemtanú bizonyágtétele.

Célja – olvasói hitre jussanak: Jn 20, 31
megerősítse őket a Jézusról való vallástételben:
1 Jn 4, 1-2
megtartsa őket a Krisztussal való közösségben:
1 Jn 1, 3

Bütösi János református missziológus szerint e keretbe a jánosi írások a tanítványok világmissziói elhivatását ágyazták bele: Jn 4,35-38. János evangéliuma szintén közöl missziói parancsot: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket... Vegyetek Szentleket!” (Jn 20, 21-22) János fejezi ki legvilágosabban, hogy az Atya küldte Fiát a világba, Ő pedig tanítványait. A misszió az egyháznak – bármelyik evangéliumot olvassuk – nem egy tevékenysége a sok közül, hanem létének alapja. Ahogy H. Kraemer fogalmazta: „Az egyház misszió nélkül galvanizált holttest, rángatózik, de nem él.”

Bolla Árpád

(A nyári, piliscsabai missziói konferencián elhangzott előadás szerző által rövidített változata.)

„...beszéljünk Róla az embereknek közel és távol”

Seija Kuronen nevét jól ismerhetik már az MM Olvasói. Munkáját évek óta támogatja az Evangélikus Külmisziói Egyesület. A közelmúltban három hetet töltött hazánkban, hogy gyülekezetekben, iskolákban számoljon be munkájáról. Ez idő alatt részben a Missziói Központ vendége volt, ahol interjút készítettünk vele.

Milyen missziói területeken dolgozott eddig?

Először 1982-ben indultam missziói munkába, Bangkokba, Thaiföldre. Egy az ottani evangélikus egyház által fenntartott óvodát vezettem, ahová mintegy 100 gyermek járt a legszegényebb rétegekből. Külön alkalmakat szerveztünk a szülőknek, ahol lehetőség nyílt a Krisztusról szóló bizonyítékokra is. Sajnos két év után egészségügyi okokból vissza kellett térnem Finnországba, ahol éveken át kórházi munkában álltam. 1992-ben kaptam hívást Franciaországba, Marseille-be, ahol a kicsiny evangélikus gyülekezet lett a szolgálati területem. Elsősorban arab gyermekek közt dolgoztam, de muszlim nők számára is szerveztünk alkalmakat.

Hogyan lehetne összefoglalni 12 év missziói munka tanulságait?

Elsősorban a távol-keleti szolgálatom alatt tanultam meg, hogy az igazi missziói munka térdre borulva, azaz imádkozva kezdődik. Isten azt akarja, hogy betöltsük az ő akaratát és segítsünk az embereknek, hogy elfogadják Jézust személyes megváltójuknak. Ez a folyamat azonban, különösen is a mohamedánok között, gyakran nagyon lassú, és így sok türelmet, szeretetet igényel. Nagyon fontos, hogy ebben a küzdelemben érezzük az imaháttérrel, a mögöttünk álló imádkozó gyülekezeti közösségek támogatását. Az utóbbi időszakban havonta küldtem körlevelet a támogató közösségeknek, megjelölve a konkrét imakéréseket. Örülök, hogy ezek részben az MM-ben is megjelentek, és köszönöm mindazok segítségét, akik imádkoztak munkánkért.

Negyedszer járva hazánkban, hogyan értékeli a jelenlegi egyházi helyzetet?

Úgy látom, hogy ezekben az években a misszió keresztül nagyon gyorsan fejlődött az egyházi munka Magyarországon. Isten áldása van rajtatok, és sok jó ötletet ad nektek. Mély benyomást tett rám, hogy az országban él a misszió iránti érdeklődés, és hogy olyan sok gyülekezet hívott meg engem, hogy iskolákban, gyülekezeti alkalmakon beszéljek a misszióról. Ezt én nagyon szívesen tettem. Fontosnak tartom, hogy amint tapasztaltam, egy-egy missziói nap során a különböző missziói ágak munkatársai közösen dolgoznak, mint ahogy a finn egyházban is vannak evangélizációs alkalmak, melyek keretében különféle programokat szerveznek. Így az emberek együtt vannak, közösen tesznek az ügyért, ugyanakkor mindenkinek meg van a lehetősége, hogy a szervezésben és a program megvalósításában azon a területen munkálkodjék, amihez Istentől a legtöbb talentumot kapta. A lényeg, hogy a közös ügy mégis egyesíti őket.

Végül mit tart a legfontosabbnak missziói szolgálatában?

Számomra legfontosabb a misszióban a jézusi parancs: „Menjetek el és tegyetek tanítvánnyá minden népet...” Ez előtt a parancs előtt azt is mondta, hogy övé minden hatalom mennyen és földön. Ez egyben azt is jelenti, hogy minden élethelyzet fölött ő az Úr, legyenek bár azok kis akadályok az életben, vagy nagy próbatételek. Valóban érzem, hogy Ő támogat engem missziói munkámban. Ő tanácsol és ad erőt. Jó érzés tudni, hogy legyek bár vidám, vagy akár szomorú, minden dolgomat Jézusra bízhatom. A missziói parancs végén pedig elhangzik Jézustól egy nagy ígéret: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ezzel az ígérettel együtt kéri Jézus, hogy beszéljünk róla az embereknek közel és távol, mindenhol a világon.

SEIJA LOVÁSZPATONÁN ÉS VANYOLÁN

A finn misszionáriusnő ittjártakor az istentiszteleten Isten hűségese munkálkodásáról tett bizonyosságot. Bepillantást nyerhettünk egy arab férfi élettörténetébe, láthattuk, miként jutott el a mohamedán vallástól a keresztyénségig, és miként munkálkodik mindmáig a feltámadt Úr Jézus Krisztus tanújaként Marseille-ben.

Délután diaképes előadás keretében avatott be minket a muzulmán nők körében végzett szolgálatába. Rendkívüli módon megérintett mindnyájunkat egy keresztyén hitre jutott arab nő, Eszter története, imameghallgatásai, csodálatos gyógyulása a féloldali bénultságból, az élő Krisztus tapasztalható jelenléte az ő mindennapjaiban. Különösen érdekes volt arról hallani, hogy miként éri el, szólítja meg Jézus azt az embert, akit nem keresztyén kultúrkörnyezet vesz körül, akinek nincsen Bibliája, aki csak a Koránt ismeri.

A diaképes beszámolót, bizonyágtételt és élénk beszélgetést követően együtt fordultunk imádságban Urunkhoz, megköszönve áldásait és tőle kérve erőt, bölcsességet a misszió ügye iránt elkötelezetteknek.

Mesterházy Zsuzsa

„A pusztától a szent helyekig” Gondolatok az Izrael-misszió kérdéséről

A főcímben szereplő mondatot viseli címeként az az előadás sorozat, mely az idén nyáron Izraelben tett látogatásom élményeit foglalja össze. A diaképes vetítéssel egybekötött beszámoló azt mutatja be, hogy Izrael vallási élete milyen különleges és színes, de ebben a forgatagban mégis hogyan csendesülhet el az ember lelke Isten közelében. Az Olajfák Hegyéről Jeruzsálem óvárosát szemlélve azon tűnődtem, hogy a sok magasba emelkedő kereszt, templomtorony és szent hely, minaret és mecset, zsinagóga és jesiva-iskola, kupola között meghallhatja-e az ember Isten hívó szavát, rálelhet-e arra a békességre, melyet egyedül az Úr adhat? S az Örökkévaló dicsősége tündököl-e az őt képviselőkön?! Mi az igazság, tolt fel bennem is a kérdés, mint ahogy annak idején Pilátustól is elhangzott.

Kis csoportunkkal másnap a pusztában tettünk látogatást, ahol nem volt más, csak kő, homok és meleg. Ekkor fogalmazódott meg bennünk szinte egyszerre a kérdés: „Ez lenne az ígért földje?!” És kezdtek megelevenedni az Örök Isten örök ígérei: „...elvezetem a pusztába, és szívére beszélek.” (Hóseás 2,16.) Kezdett kirajzolódni előttünk Isten üdvterve is a kezdetektől napjainkig, melybe folyamatosan és szüntelenül beavatja az embert, az emberiséget a történelem Ura. Visszatérve Jeruzsálembe, a szent helyek előtt állva már az fogalmazódott meg bennünk: mennyi mindent tett meg értünk az Isten!

Ezt az élményemet nem csak azért tartottam fontosnak megosztani a kedves olvasókkal, hogy bemutassam gondolataimat a pusztával és a szent helyekkel kapcsolatban, hanem azért is, mert nézetem szerint a keresztyénség a zsidósággal való kapcsolatában hosszú időn keresztül a pusztában volt. Hiszen a történelem folyamán sokszor kereste a módját a zsidóság megszólításának. Hogyan közölheti az evangéliumot azzal a néppel, amelyet Isten arra választott ki, hogy magjában megáldja a föld minden népét? (1Móz.12,3; ApCsel3,25; Gal 3,8) Tette ezt az egyház minden időben az evangélium erejével, de agresszívan és kegyetlenül is. Az idők folyamán azonban a keresztyénség mintha feledte volna gyökereit, s egyre távolabb került továbbítandó örömhíre lényegétől. Így kerülhetett sor az emberiség történelmének egyik legszégyenletesebb eseményére, a Holocaustra, héber nevén Soá-ra, és a XX. századra, amelyet maga a pápa is egy helyen a „Soá századának” nevezett.

A pusztában az ember senkire nem számíthat. Vagy megtanul figyelni az Élő Istenre és kegyelemből élni, vagy elpusztul. A pusztát tehát az Istennel való találkozás helye, iskolája radikális körülmények között. Innen indulhat ki valami új. És innen vezettethetünk a szent helyek felé, azon helyek felé, ahol megtalálhatjuk bizonyágtételünk és teológiánk felépítését és konzekvens módon való megélését. Az Istennel való találkozást zsidó testvérekkel együtt. Nézetem szerint annak kairoszát éljük ma, hogy nyílt szívvel, a múlt – gyomrunkat görcsbe rándító emlékeit bölcsességgé érelve – egyértelműen megfogalmazzuk felelősségünket és küldetésünk lényegét a zsidóság irányában.

Az elmúlt időszakban több nyilatkozat és állásfoglalás jelent meg a Holocausttal és a zsidósággal kapcsolatban. Ez mind annak a jele, hogy a különböző felekezetek szeretnék viszonyukat a zsidósághoz új megvilágításba helyezni. Helyes ez azért is, mert a zsidóság képviselői is tudják hova helyezni őket, illetve a maguk számára is tisztázzák, hogy mit és hogyan képviselnek. Így szabadulhatunk meg az antiszemitizmus kísértésétől, de a filozofikus evangéliumot elhallgató álhumanizmusától is. A probléma ott adódhat, ha valaki nem tartja megtörténtnek a holocaustot, illetve nem tanulva belőle, nekirohan a zsidóságnak, mondván, neki nincs semmi szégyenkezni valója a múlt miatt, hiszen ő akkor még meg sem született. Valóban csak tiszta, illetve megtisztított szívvel lehet újat kezdeni, de egymás fájdalmát komolyan kell vennünk, hiszen egymás tisztelete részben ezen is alapul.

Endreffy Géza

„...a te igéd igazság...” Nem dísz!

Jó néhány hónap telt el azóta, hogy az Evangélikus Külmisziói Egyesület gyűjtést hirdetett „Bibliát a pápuáknak” címmel. Korábban már beszámoltunk a bibliaosztás akkori állásáról, most pedig a végeredményről szeretném tájékoztatni azokat, akik annak idején készségesen válaszoltak a gyűjtési felhívásra.

A Bibliák megvásárlása előtt alaposan szétnéztünk, s a rendelkezésre álló szegényes kínálatból igyekeztünk kiválasztani a legmegfelelőbb típusú és legjutányosabb árú köteteket. A nagy tételre tekintettel még némi engedményt is sikerült kialakítanunk, hiszen az volt a célunk, hogy a lehető leghatékonyabban használjuk fel a rendelkezésre álló összeget.

Nem volt könnyű eldönteni, hová, kihez kerüljenek a Bibliák. Végül is a következő csoportok kaptak belőlük: a környékünkön élő családok, akikkel minden szerdán este bibliakörön vagyunk együtt. Zoltán munkásai és segítői, számos falu, ahol a vízellátási munkálatok során lelki nyitottság volt tapasztalható. Minden átadás kisebb ünnepség, áhítat keretében történt, s két dolgot igyekeztünk hangsúlyozni. Először is a keresztyén közösséget azokkal, akik 14 ezer kilométer távolságból, Magyarországon gondolnak az itteni emberekre, imádkoznak értük, s ezúttal szeretetüket, gondoskodásukat kézzel fogható formában is kinyilvánították. A másik hangsúlyos pont az volt, hogy ezeket a szép könyveket nem dísznek adjuk! Sok esetben a hagyományos bambuszkunyhóban az egyetlen nyomdai terméket testesíti meg majd a kapott Biblia, s valószínűleg csak az iskolázott – hat osztályt kijárt – nagyfiú tud majd belőle felolvasni a családnak. Mégis újra és újra elismételtük: mindennapi használatra küldték őket, családtagnak, örömforrásnak és vigasztalónak, félelmet oszlató bölcs tanácsadónak. Váljon a mindennapok nélkülözhetetlen részévé, úgy mint az étel és ital, s minél előbb foglalja el a tradicionális praktikák helyét a szívekben. Mert a „vásárnapi keresztyénség” errefelé sem ritka. Jól ismert kép az istentiszteleten áhítatos képpel, buzgón éneklő hívő, aki a templomajtón kilépve hamar átváltozik, s komolyan állítja: „Hja, az élet az egész más!” A délelőtti „lotu” (istentisztelet) után a presbiterek átbálgatják a délutáni falugyűlésre, ahol a következő törzsi háború részleteit fogják tisztázni. Az „ellenség” bántása, sértése, becsapása, meglopása, megölése, a feketemágia tradicionálisan nem számított bűnnek, s ma is nagyon nehéz ezt a hozzáállást a fejekben, szívekben megváltoztatni. Reméljük, akik annak idején anyagilag támogattak a bibliavásárlást, most olvassák ezt a cikket, mert áldozatvállalásuk, küldetésük még nem ért a végéhez. Kérjük őket, „kísérjék” tovább a Bibliákat, melyekben ott áll nevük, valamelyik pápua új-guineai kunyhó félhomályában. Kövessük őket imádságban, hogy ajándékunk ne élettelen betűhalmaz, hanem Urunk élő, igaz, mindent átható szava lehessen, hogy Isten ítélő és megbocsátó szeretete átjárhassa, átformálhassa azoknak az életét, akik olvassák.

Bálintné Kis Beáta

A misszióból nem lehet nyugdíjba menni

A budahegyvidéki gyülekezet istentiszteletén találkoztunk először, és utána mintegy két órát tudtunk beszélgetni egy budai kisvendéglőben. Ennek eredménye az alábbi önarckép, melyet néhány karakteres vonással szeretnék még gazdagítani.

Első meglepetésem Libériából érkező, Amerikában élő, idős testvéremmel kapcsolatban, hogy mindenkinek köszönt az utcán. Elmesélte, hogy az autóbuzson is mindig bemutatkozik a mellette ülőnek. Ez a fajta „nyitottság” Budapesten némi megrökönyödést keltett. Ő viszont természetesnek vette, hogy akivel Isten, akár csak töredék időre, összehozza, annak ő figyelmes, odaforduló szeretettel, megelőlegezett bizalommal tartozik...

Minden bizonnyal ezt a missziói kisugárzást érezhette meg a kisvendéglő felszolgálónője, aki egy ideig nem titkolt kíváncsisággal figyelte a különleges vendéggel folytatott interjút, majd végül, nem kis döbbenetemre, megkérte, hogy imádkozzunk érte. Feltárta előttünk magánéletének problémáit, mire Leidenfrost Tódor kedvesen invitálta, hogy foglaljon helyet az asztalunknál, és egymás kezét megfogva imádkoztunk! A pincérnő, akinek még a nevét sem tudtuk, könnyes szemmel köszönte meg az el-és befogadás szimbolikus aktusát...

Valamit újra megértettem, megéreztem a nagy titokból: mit is jelent az igazi missziói lelkület, a 24 órás készenlét, hogy a misszióból nem lehet nyugdíjba menni!

1922-ben születtem Léván. Hálás vagyok szüleimnek, hogy már gyermekkoromban megtanulhattam németül és angolul, ami későbbi missziói szolgálatomban nagy segítség volt. 1941-ben érettségiztem a kecskeméti református gimnáziumban, lelki otthonra a helyi evangélikus gyülekezetben találtunk.

Három évet végeztem a kecskeméti jogi akadémián, majd a bevonuló Vörös Hadsereg elől Ausztriába menekültünk. Innsbruckban kerültem kapcsolatba a Keresztyén Ifjúsági Egyesület munkájával. Megéreztem, hogy Krisztusnak még van terve az életünkkel, ha el is veszítettük a hazánkat. Szükségét éreztem, hogy jobban megismerjem az evangélium valódi jelentőségét. Elhívást kaptam teológiai tanulmányok végzésére, melyre egy ösztöndíj segítségével az Egyesült Államokban nyílt lehetőség.

A teológus évek alatt meglátogattak minket egy Paul Slifer nevű misszionárius Libériából, aki bemutatta az ott folyó munkát, melynek kezdete egészen 1860-ra nyúlik vissza. Szólt arról az égető szükségéről, hogy a bibliafordításban és a sajtómunkában ember kellene. Úgy éreztem, hogy Isten talán leginkább ezen a területen tud majd felhasználni. Miután 1954-ben lelkészé avattak, jelentkeztem a külmissziói szolgálatra. Erre egy éves külön felkészítést kaptam egy olyan missziói iskolában, ahol megismerhettem feleségemet, Jane-t, aki kongói missziói szolgálatra készült. Hamarosan eldőlt, hogy együtt indulhatunk afrikai szolgálatra...

1956-ban érkezünk meg Libériába. Először a legnagyobb törzs, a kpelle törzs nyelvét kellett megtanulnunk. Öt évvel később már havonként nyolc oldalas kpelle-angol nyelvű újságot indítottunk el. Tulajdonképpen az egyház teremtette meg az írott helyi nyelvet és természetesen legfontosabb feladataink közé tartozott a bibliafordítás segítése. Máté evangéliumát például én fordíthattam a bennszülöttek nyelvére. 1967-ben adhattuk ki az első Újszövetséget kpelle nyelven. Feleségem írni-olvasni tanította az asszonyokat, és bibliaórákat is tartott. Öröm volt számunkra, hogy az írott irodalommal mi is evangélizálni tudtuk a népet, segítve őket, hogy megismerhessék az evangéliumi igazságokat és az új életet, amit Krisztus ad nekünk. A bibliafordítás óriási munkát jelent. Amikor 33 évi libériai szolgálat után 1989-ben nyugdíjba mentem, az Ószövetség egyharmadának lefordításánál tartottunk. Külön öröm, hogy a sajtómunka vezetését egy általunk kiképzett bennszülött vette át tőlünk.

Most egy hathónapos libériai szolgálat után vagyunk úton vissza az Egyesült Államokba. Az elmúlt fél évben a helyi egyház püspökének, Sumoward Harrisnak a meghívására az egyházi sajtóközpont munkáját próbáltam segíteni és felszerelni korszerű technikai eszközökkel.

A lelkészi diploma mellett az évek során újságírói, könyvtárosi és nyelvészeti képezéseket is szereztem. Jelenleg egy angol-kpelle szótáron dolgozom, melyben mintegy ötezer kifejezés lesz megtalálható. Egyetértek Azariah indiai püspök véleményével, aki szerint a misszionáriusnak egyszerre kell Istennek odaszánt életű, szent emberré, valamint jól képzett, sokoldalú szakemberré válnia.

G. P.

MISSZIÓI KÖRÖK – KELENFÖLD

A budapesti kelenföldi gyülekezet jó környezetet biztosító tanácstermében a páratlan hónapok utolsó hétfő délutánján fél hatkor szokta az Evangélikus Külmisziói Egyesület tartani összejöveteleit, melyeket sok esetben nevezünk budapesti missziói körnek is. Elsősorban azóta, amióta az országban több helyütt alakultak missziói körök. Az összejövetel azonban amellet, hogy valóban missziói kör, az egyesület központi rendezvénye, minden esetben az Evangélikus Életben két héttel előre meghirdetett alkalom, amelyre rendszeresen jön néhány vidéki testvérünk is.

Az egyesület 1991 szeptemberében alakult meg – egy a kelenföldi templomban rendezett konferencia alkalmából Brebovszky Gyula lelkésztestvérünk kezdeményezésére – az 1950-ben megszüntetett egyesület felélesztéseként. A kezdeti működési formák útkeresésében az évenkénti három-négynapos konferenciák rendezésének igénye azonnal jelentkezett. Az 1993-as év elején vetődött fel az a gondolat, hogy a konferenciák közötti „tanév”-ben is kellene találkozási lehetőséget biztosítani az országban mintegy 100 főt jelentő – külmiszió iránt felelősséget érző és bizonyos áldozatot is vállaló – közösségnek.

Ha az összejövetelek célját akarjuk megfogalmazni, a kezdeteknél és ma is azt mondhatjuk, hogy az egymással és a vezetőséggel való találkozási lehetőségen túl a külmiszió terén való tájékozódás, látókör szélesítés, a világban az utóbbi évtizedekben jelentkező ezirányú változások megismerése volt az egyik elsődleges cél. Másik cél, az érdeklődésen és támogatáson túl, megtalálni a külmiszió konkrét elősegítését és az iránta való felelősséget szélesebb körben ébreszteni, konkrét munkáit keresni, s mindehhez imádkozó, közösségi háttérrel biztosítani.

Az összejövetelek 2-2,5 órás időtartamának leglényegesebb része egy meghívott vendég által tartott előadás, amit mindig megbeszélés, hozzászólások sora mélyít el. Előadásainkat – hála Istennek – ma már vidéki missziós köreink megismélik, folytatják. Az együttlét második része az igében való elmélyülés, rendszerint az egyesületi elnök, de sokszor más igehirdető szolgálatával, és közös imádság közös gondjainkért. A titkári hirdetések, megbeszélések, a pénzügyi kérdések lebonyolítása nem elhanyagolható része a közösségi együttlétnek.

Ami az előadások témáját illeti, eddigi mintegy 30 alkalmunk témái – nagy leegyszerűsítéssel – két csoportba sorolhatók. Egyik csoport – a világban működő sokféle keresztyén misszióból – az evangélikus külmiszió mintegy identitási kérdését járja körül. A másik a sokféle, nem evangélikus keresztyén missziói tevékenységgel való ismerkedés.

Az első csoportban szereplő témák közül – a teljesség igénye nélkül – néhányat szeretnénk megemlíteni. Ismerkedtünk a magyar evangélikus külmiszió múltjával: Anne-Marie Kool segítségével. Majd Kunos Jenő, Kunszt Irén „életművével” részletesebben, és mai misszionáriusaink tevékenységével, problémáival. Seija Kuronen munkáját saját előadásán kívül két másik alkalom is vázolta. Dr. Bálint Zoltán előadását szokásos összejöveteli létszámunk 3-4-szerese hallgatta. Dr. Hafenschter Károly elméleti vonatkozású előadása vetette fel igazán az evangélikus identitás kérdését.

A szélesebb kitekintést biztosította, s mondhatjuk: ökumenikus jellegű volt a vasúti misszióról, a drogosokkal kapcsolatos missziós tevékenységről, a világviszonylatban jelentős nagyvárosi misszióról szóló előadás. Megszólalt a Liebenzelli Misszióval kapcsolatos ismertetés, az Operation Mobilisation hazánkban is működő amerikai eredetű missziós társaság, a Logosz hajó távol-keleti útjának egyik munkatársa, az „Evangéliumot Minden Otthonba” szervezet vezetője, az ifjúsági misszióban dolgozó Timóteus Társaság képviselője. A református egyház képviselői közül Szabó Dániel, a tiszántúli egyházkerület főgondnoka a kárpátaljai munkáról szólt, a debreceni Református Teológia akkori missziológia professzorának, dr. Bütösi Jánosnak az elméleti előadása is emlékezetes. Római katolikus részről különösen a 36 évig Japánban tanító Nemeshegyi Péter jezsuita atya és a Fokoláre mozgalom lelkeségét, tevékenységét ismertető olasz és magyar előadók szélesítették missziós látókörünket.

Ihrig Dénes

Az eukaliptuszfa tövében

Esteledik, a monszuneső mára rendelt zuhataga már elállt, de a szél még erősen fúj. Itt a hegyekben jól esik esténként begyűjtani, különösen is ebben az évszakban. Persze a nedves fa nagyon nehezen gyullad meg. Ráadásul ma este áram sincs, így gyertya ég a kandalló párkányán és az asztalokon. Ahogy kinézünk a kis tetőablakon, hosszú szünet után megjelenik egy hatalmas ág, azután megint egy időre eltűnik, és így tovább. Amikor nagyobb erővel fúj a szél, akkor hosszabb ideig marad távol. Ahogy a hatalmas inga ide-oda leng, az ember elgondolkozik: itt vagyunk nagyon távol otthonától, annyi élményünk van, mégis miről kellene írni... Ilyen esti ábrándozások között született első kis írásunk, melyet reméljük, több epizód követhet majd innen a távoli Indiából.

Éppen két hónapja érkeztünk meg. Megérkezésünk után néhány nappal el is kezdődött a tanév, amely az itteni évszakokhoz igazodik. Közben sikerült letelepednünk, kicsinosítottuk a lakásunkat, sőt lassan a bazárban is már úgy tudunk vásárolni, hogy nem csapnak be bennünket túlzottan. Hogy egy kicsit irigykedjenek a kedves olvasók, elmeséljük, hogyan készítünk el egy „hétköznapi” gyümölcssalátát.

Veszünk két nagy ananászt, azután egy nagy papayát, ami akkora mint egy sárgadinnye, csak éppen sötétzöld és nem annyira édes, valamint fán terem. Különlegesség a „csillag gyümölcs” (star-fruit) valamint a guava, amely olyan, mint egy zöldalma, csak éppen tele van kökemény magokkal és igen savanyú. Banán és mangó sem hiányozhat a gyümölcssalátából, sőt még olyan egzotikus gyümölcsöket is szoktunk venni, mint a körte és az alma (ez a legdrágább). Ezeket azután hazavisszük, fertőtlenítő szerben áztatjuk, majd meghámozzuk, összeszeleljük, megcukrozzuk és egy este alatt elfogyasztjuk, mert ellenállhatatlanul finom ez a sok gyümölcs.

Az éremnek persze van egy másik oldala is. Kodaikanal kétezer méter magasan van és a felsorolt gyümölcsök közül csak a körte terem a városban, de az sem érik meg. Egészen a legutóbbi kirándulásunkig fel sem merült a kérdés, hogy hogyan kerül ide ez a sok gyümölcs a síkságról. Akkor azonban találkoztunk a gyümölcshordó emberekkel, akik az őserdőn keresztül kapaszkodnak fel a hegyre, megrakott kosarakkal a fejükön, mezítláb. Az itteni emberek alacsonyok és soványak. Ezek a gyümölcshordók mind fiatalok voltak, fekete bőr, kökemény izmok, néhány év múlva azonban nem bírják az emelkedőt, ki tudja, mi lesz a családjukkal? Az itteni emberek másik jellegzetessége, hogy mindig mosolyognak. Ezek a gyümölcshordó emberek is mosolyogtak, amikor megláttak bennünket, ahogy a kiránduló gyerekeket ösztököltük. Persze a gyerekek is mosolyogtak a sok gyümölcs láttán.

A munka ezen a vidéken áldásnak számít. Akinek biztos megélhetése van, akármilyen szerény is az, boldognak mondhatja magát. A fizetés tizedannyi, az árak viszont ugyanolyan magasak, mint otthon. A tamil nép egyszerű körülmények között él, nap mint nap rizst és lencsét eszik. Egy adag gyümölcssalátánk költségén valószínűleg egy hétre való rizst lehet venni egy népes családnak. A kicsiny fizetések fedezik a mindennapi költségeket, viszont mivel nincs semmiféle biztosítási vagy szociális támogatási rendszer, a pengeélen táncoló anyagiak könnyen felborulnak. A gyerekek iskoláztatása, majd kiházásítása, vagy egy idős családtag hosszantartó betegsége komoly adósságba sodorhatja a családot. Az özvegyek elégetését, a gyermekmunkát mára törvény tiltja, viszont India semmi megoldást nem talált az önmagukat eltartani nem tudók kérdésére. Az eredmény az, hogy a gyerekek iskola után vagy helyett, továbbra is kénytelenek dolgozni, és az idős családtagok gyakran óriási terhet jelentenek egyébként is nyomorgó családjuk számára. Ilyen anyagi nyomás alatt, ilyen reményvesztettség között Krisztus hozhat csak számukra szabadulást.

Szolgálati lakásunk egy gyönyörű, csendes, erdős részen helyezkedik el, távol a város zsúfolt utcáitól. Emiatt a helyi lakosokkal közeli kapcsolatba sajnos csak nehezen kerülhetünk. Tamil ismerőseink köre eddig az iskola alkalmazottaira és a kereskedőkre korlátozódik. Azonban igen közel került hozzánk szomszéd kollégánk bejárónője. Papu kétgyermekes édesanyja, férje a helyi hotelben dolgozik. Szomszédasszonyunknak főz, mos, takarít, hétfőtől szombatig. Papuval gyakran találkozom napközben, amikor rőzsét gyűjtöget vagy az udvaron tereget. Eleinte csak mosolyogtunk és üdvözöltük egymást, aztán egyik nap egy papírral a kezében jelent meg az ajtónkban. Gazdasszonya levelét hozta át az arra a napra vonatkozó feladatok sorával, hogy olvassam fel neki, mivel nem tud olvasni. Kiderült, hogy évek óta mindig írásban kapja az utasításokat, de attól félve, hogy állását elvesztheti, nem panaszkodott. Inkább begyalogolt a városba, s keresett valakit, aki felolvasta a neki írt üzenetet. Most nagyon boldog, hogy van a közelben valaki, aki segít neki. Nap mint nap megjelenik a kis papírcetlijével, két perc múlva leszegezett tekintettel, hálálkodva visszamegy, és folytatja munkáját. Egyik nap, mikor különösen sok munkát kapott, sírva fakadt. Panaszkodott, hogy alig bírja erővel, de muszáj dolgoznia, mert nagyon kell a pénz. Nagyobbik fiát idén kellene iskolába küldeni, de valószínűleg csak jövőre lesz annyi pénzük, hogy ezt megtehessek. Könnyek között arra kért, hogy imádkozzak értük. Azóta, az első közösen elmondott imádságunk óta szinte már rendszeresen imateremmé változik kis teraszunk. Együtt térdelünk és fohászkodunk – tamilul és magyarul.

Az elmúlt két hónap alatt egy új világ nyílt meg előttünk. Kérdés az, hogy hogyan ajánlhatunk olyan kérdésekre megoldást Krisztusban, amilyen problémákat még sohasem tapasztaltunk. Míg otthon, a gyülekezeteinkben, de különösen a teológiai fakultáson a hit „részletkérdéseiről” vitatkoztunk – itt a Krisztusba vetett remény életkérdés. Krisztus mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)

Kérjük a testvéreket, hogy imádkozzanak azért, hogy India szegényei meghallják ezt a hívást. Mi igyekszünk megtenni, ami tőlünk telik, azonban számunkra a küldetés leginkább diákjaink között adatott. A tehetősebb szülők gyermekeinek szüksége van arra, hogy felismerjék a körülöttük lévő világ visszásságait, és Krisztus életformáló evangéliumát. A diákok közti szolgálatunkról a következőkben szeretnénk beszámolni.

Jóné Jutasi Angelika és Jó András

Rádiós tanfolyam a vallási műsorok készítéséről

1999. október 25-27. között a Magyar Rádió Tanulmányi Osztálya tanfolyamot szervezett a vallási műsorkészítés iránt érdeklődőknek. A szervezők nem kis meglepetésére a jelentkezés olyan nagymérvű volt, hogy jó néhány jelentkezőt már csak a márciusi, következő időpontra tudtak előjegyezni.

A megjelentek szinte lefedték az összes ma Magyarországon jelenlévő felekezetet, hiszen közel 40 hallgató volt – kezdve a történelmi egyházak képviselőitől a kisebb létszámú kisegyházakon keresztül a szinte ismeretlen ún. szektáig. Sokan érkeztek a történelmi Magyarország területéről is, ahol helyi újságok vagy rádióadók magyarnyelvű adásainak készítésénél igyekeznek hasznosítani a hallottakat. Egyházunkat Buday Zsolt és Szabó Szilárd képviselte.

Az előadások a meghirdetés szerint rendkívül sokszínűek ígértek, kezdve a média alapismeretektől (különböző újságírói műfajok, riportkészítés) a rádió történetén keresztül (ahol eredeti hangzó anyagokat is hallgathattunk), műszaki ismereteken át a zene szerepe a rádióban témakörökig.

Többek megítélése szerint a legtöbbet Kamarás István: A vallási igény és a média c. előadása nyújtott, valamint Balázs Géza nyelvész gondolatai hatottak, aki egyébiránt már második éve a Hittudományi Egyetemen retorikát tanít a hallgatóknak.

Nagyon örülünk, hogy a Missziói Központ jóvoltából részt vehettünk ezen a két és fél napos „gyorstalpalón”, s megérthettük, hogy korunk kihívásaira egyházunk felelősen gondolkodó tagjai részéről csak a technika és a kommunikáció fejlődésével szinten tartott módon lehet reagálni. Krisztus Egyházának épülnie, fejlődnie, és korszerűsödnie kell, beleértve ebbe a technikai fejlődés adta új meg új lehetőségeket, de hasonlóképpen az új kommunikációs megközelítéseket is. Nem mondhatja a ma lelkésze, se presbitere, sem „egyszerű” gyülekezeti tagja, hogy ő szót ért az utána következő generáció tagjaival, ha nem az új generáció hangján és különösképpen ha nem az új generáció frekvenciáján szól hozzájuk.

Fő tanulsága talán az volt ennek a pár napnak, hogy az evangélium üzenete nem politikai és történelmi archívum, hanem nagyon is eleven és ható üzenet lehet ma is, ha megfelelő módon (technikával és módszerekkel) juttatjuk el a hallgatókhoz, a befogadókhoz.

(B-yZs-t)

Valami elkezdődött

MMM

Az Evangélikus Missziói Központ munkatársainak és Fabiny Tamás teológiai docensnek szervezésében Missziói Média Műhely kezdte meg munkáját a teológus hallgatók között. A műhely célja, hogy segítse a jövő lelkésznevezéseket a médiavilágban való eligazodásban és az elektronikus és írott médiumok felelős, szakszerű, missziói felhasználásában.

Első alkalommal közösen elemeztünk egy "Lélektől lélekig" című rádióműsort, majd ismertetés hangzott el a különböző újságírói műfajokról. Műhelyről lévén szó, nem maradt el a gyakorlati feladatvállalás sem: a legközelebbi alkalomra a műhely tagjai rádiós vagy újságírói műfajban valamit letesznek az asztalra.

Reméljük, hogy ezekből hamarosan az MM Olvasói is ízelítőt kaphatnak majd...

KAZETTAMISSZIÓ

Valós hiányt pótol az Evangélikus Énekeskönyv eredeti dallamait megszólaltató kazetta-sorozat első két része, melyen a dicséretes és könyörgések, illetve a reggeli és esti énekek szólnak meg a nyári főtí kántorképző tanfolyamok hallgatóinak tolmácsolásában.

A kazetta belső egyházi használatra készült, kereskedelmi forgalomba nem kerül, csak adományokat fogadunk el érte.

Kapható az **Evangélikus Könyvesboltban** (Üllői út 24.), valamint a Huszár Gál Könyvkereskedésben a Deák téren.

Postán megrendelhető Missziói Központ címén: 1656 Bp. Pf. 22. Tel/fax: 400-3057.

Elektronikus levélben megrendelhető: [Evangélikus Missziói Központ](#)

Ez utóbbi két címen a hanganyag CD-n is megrendelhető.

Az elveszett juh **(Lk 15, 1-7)**

Talán veled is úgy történt,
mint ezzel az oktalan állattal.
Ösztönei nyomán elindult egymaga,
hogy egyedül gyorsabban érjen
a forráshoz,
zavartalanabban legelhessen.
Ám egyszer csak ijedten szimatolt bele
a levegőbe,
nyugtalanul kapkodta fejét,
hangosan bégetni kezdett.
Társakat keresett.
Most már szüksége lett volna rájuk:
hiányzott az akol melege,
és az éjszaka oly sötét volt és hideg.
Talán a farkas is lesben áll.
Talán te is így indultál el,
könnyű szívvel,
egymagad.
Elszakítottál kapcsolatokat,
széttéptél baráti szálakat,
névtelenségbe akartál burkolózni.
Visszautasítottad mások közeledését,
büszke, öntudatos, végre felnőtt
emberként akartál élni.
Függetlenedve emberektől – és Istentől is.
Ám egyszer csak ráébredsz
otthonalanságodra, gyökértelenségedre.
Elvesztél.
A tátongó szakadék szélére kerültél.
Úgy érzed, nincs menekvés.
De figyelj csak!
Léptek közelednek feléd, ismerős léptek.
Valaki szólongatva keres téged.
Figyelj.

Fabiny Tamás

Akik velünk eljönnek a templomba A cserkészlet lényegéről Soltvadkerten

A minap furcsa párbeszédet folytattam egy tizenéves „cserkészfiammal”. Arra voltam kíváncsi, hogy mikor látom majd az istentiszteleten, mert hogy régen láttam. A válasz így hangzott:

- Majd a cserkészekkel elmegyek a templomba.
- És holnap miért nem?
- Mert én csak a cserkészekkel szeretek menni!

Itt helytelen lett volna bármilyen fejtegetés a hitről, mivel nem vagyok lelkész, meg engem inkább úgy ismernek, hogy utánajárok az okozati összefüggéseknek, mielőtt még bármit megkérdőjeleznék. Az tény, hogy nálunk, Soltvadkerten, még élnek a népegyházi keretek maradványai: vannak emberek, akik eljönnek a templomba „valami miatt”. Ilyenek a keresztlők, családi megemlékezések, ünnepek. Mondhatnánk, hogy van egy olyan gyülekezeti rész, akik csak ekkor jönnek, de akkor ki nem hagynák: énekelnek, úrvacsorával élnek... Ebből a beszélgetésből kiderült, hogy a cserkészcsapat, mint az egyik ifjúsági csoport, ilyen fiatalokat is begyűjtött. A szülők örülnek, hogy a gyerek „jó helyen” van, s a gyerek ugyancsak örül, mert ő is úgy érzi.

A parancsnokság felelőssége pedig a „helyes” egyházfelfogásra és vallásos életvitelre való nevelés – lenne. Ez tehát a mi dolgunk, és emellett még mennyi minden?! A cserkészletnek ugyanis az alapító angol férfiú, Baden Powel felfogása szerint ezen kívül még több összetevője is van. A Teleki Pál, Sík Sándor és Karácsony Sándor szellemi irányításával kialakított, és azóta csak modernizált, illetve aktualizált magyar cserkészlet célkitűzéseit így lehetne pontokba szedni:

- vallásos életvitel – egyházközségi ünnepek, lelki élet
- embertársi szolgálat – ide tartozik a segítségnyújtás, az odafigyelés
- magyarságismeret – néprajz, helyi értékek mentése, történelmi ismeretek
- cserkészstudás – a klasszikus cserkészismeretek széles tárháza, mint például kerékpár felszerelése, csomók, jeladás, térképészet, főzés szabad tűzön, stb.
- testi teljesítmény – bizony, egy 14 éves cserkész már meg tud tenni a hegyekben 25 kilométert naponta, és a fahordás sem esik nehezebbre, mint ahogy az otthon való hólapátolás sem. (lásd: embertárs szolgálat!)

Mindez a cserkész minden napját át kell, hogy hassa, s ehhez ad egyfajta „tréninget” a nyári cserkész tábor. Erre készülünk egész évben, és általában 10-12 napig tart.

A jó táborhoz jó program kell: amellett, hogy a résztvevők kényelmesen alszanak, és naponta jóllaknak, nem szeretnek unatkozni. Úgy is lehet fogalmazni, hogy amelyik gyerek unatkozik, az bizony rosszkodik.

Következzenek tehát a programok:

- szolgálatok – a közösségért felel a szolgálat. Van bevásárlás, főzés, vízfordás, mosogatás, stb.
- őrsi feladatok: ez lehet egy adott építmény felépítése (például: táborkapu, asztal), vagy akár a tábortűzi műsor előadása.
- A tábori keretmese elemei. Mivel az idej táborunkon a római korba kalandoztunk el, több foglalkozás is ennek jegyében folyt. Így törekedtünk az őrsi, azaz provinciajelvények megfelelő elkészítésére, és az állandó testedzésre.
- Számháború éjjel és nappal.

Idén Döbrönte falu mellett voltunk a Bakonyban. Koczor György lelkész a közeli Pápáról jött ki tábori istentiszteletet tartani. Talán odahaza sem énekelnek úgy a gyerekek a templomban, mint ott, az erdőben tették. Remélem, jövőre ezért is eljönnek a táborba!

ifj. Káposzta Lajos

Angyalszárnyak suhogása...

Néhány órára angyalnak lenni fantasztikus érzés. Ezt tapasztalhattuk meg mi, akik ott voltunk a tábortalálkozón. Sok ismerős arc, jó barát és még ismeretlen fiatal, akikkel angyali közösségben lehetünk. Ezt élhettük át az úrvacsorában, ami már a nap elején egy közösséggé formált minket.

A kérdés már csak az, hogy angyalságunk csak ideig-óráig tartott-e, vagy tényleg Isten követeként indulhattunk tovább ez után az élményekben és találkozásokban gazdag nap után?

Horváth Bálint

EGY ASZTALKÖZÖSSÉGBEN..."

Beszélgetés dr. Gadó Pállal

A sérült emberek helyzetéről, esélyegyenlőségéről, a társadalomban való szerepvállalásáról sok szó esik mostanában rádióban, tévében, újságban. Időről időre önkritikát gyakorol a média, aztán nem történik (szinte) semmi. A középületek éppúgy megközelíthetetlenek maradnak a kerekesszékekkel közlekedők számára, a munkalehetőségek száma igen véges, s mintha tehetetlennek bizonyulnának a döntéshelyzetben lévő törvényhozók is. Késik a megoldás, csak a kérdőjelek szaporodnak: miből, hogyan, hol? A kevés ellenpélda egyikét, a piliscsabai Siló Társasotthont vezetője, dr. Gadó Pál segítségével most örömmel mutatjuk be a Missziói Magazinban, mert itt elmondható: minőségi, tartalmas, munkálkodó életet élhetnek az ottlakók. Az egyházi háttérrel rendelkező, keresztény szellemiségű otthon hazánkban párját ritkítja.

Mikor költöztek be az első lakók, s hányan élnek itt ma?

1993-ban nyitotta meg kapuit a Siló Társasotthon és Önálló Élet Központ, amely holland, amerikai és sok más alapítvány támogatásával létesült. A komplex épületegyüttes barátságos környezetben, Piliscsaba egyik csendes utcájában áll. Az otthon szándéka szerint több területen kínál megoldást a sérült emberek számára, ezek egyike a lakhatás. Kicsi, családias otthonunkban összesen 19-en élnek, mondhatjuk úgy is, hogy egy asztalközösség, vagy egy nagy család. Hétfő esténként a közös vacsorán mindnyájan körülüljük az asztalt... Az otthon ügyeit demokratikus úton, egy kis „házi önkormányzat”, a lakógyűlés bevonásával intézzük, mert azt valljuk, hogy az itt élő emberek teljes értékű életre jogosultak, s ehhez a döntési szabadság maximálisan hozzátartozik. Főként kerekesszékes sérültek élnek nálunk, vannak közepesen vagy nagyon súlyosan sérült lakóink is. A lakhatás mellett a másik fő tevékenységi körünk a munkahelyteremtés. A műhelyekben általában hat órás munkaidőben dolgoznak, s 20-25 fő Piliscsabáról illetve a közeli falvakból jár be.

Hogyan jutnak el a munkahelyükre? A családtagok segítsége nélkül ez bizonyára lehetetlen!

Erre is megoldást kínálunk: ebből a célból hoztunk létre egy szállítószolgálatot. A szállítás ugyanakkor nem csak a munkába járást teszi lehetővé, hanem a szabadidő tartalmas eltöltését is, ami azért nagyon fontos, mert a mozgássérültek nagy része éppen ettől: a kikapcsolódástól van elzárva. A szociális otthonokban vagy akár a saját lakásukban élők sokszor hónapokig nem tudnak kimozdulni, mert nincs mivel. Vannak, akik az egész életüket egy intézet falai között élik le... Pedig egy színház- vagy mozilátogatás, egy kirándulás, vagy egy hangverseny feltöltődést jelent, amely a sérült ember számára éppúgy fontos, mint az egészségeseknek. A tömegközlekedési eszközök azonban ma Magyarországon nem nyújtanak megoldást a kerekesszékesek szállítására.

A Silóban tehát ki-ki megtervezheti a szabadidejét, programot szervezhet, hiszen nincs ilyesfajta technikai akadály?

Itt mindenki a saját programjával, idejével önmaga rendelkezik, kezdve attól, hogy milyen házimunkákat végez el önállóan és miben vesz igénybe segítséget, egészen addig, hogy mit készít(tet) el magának vacsorára. A munkavégzésben igyekszünk ki-ki képességének megfelelő ajánlatot tenni, amit azután lehet elfogadni, vagy visszautasítani. Európában ez az életforma már elterjedt, nálunk még csupán néhány helyen, például Cegléden működik ilyen otthon, de ott sem egyházi háttérrel. Hogy miben más a Siló, mint bármely más társasotthon? Talán abban, hogy komplex, egyszerre biztosít fedelmet és munkalehetőséget, valamint nyitott a külvilág felé is.

Ez már a harmadik terület, amely a Siló profilját színesíti...

Mozgás-és sportterápiás szolgáltatásunkról van szó: az épületben uszoda, szauna, tornaterem szolgálja a felüdülést. Naponta kb. százan vesznek igénybe, például óvodások és alsó tagozatos iskolások járnak hozzánk úszni tanulni. Elég mozgalmas élet zajlik tehát a Siló Otthonban. Mozgásszervi problémákkal élőknek nyújt enyhülést a speciális beemelő szerkezettel ellátott úszómedencénk. Hasonló szellemiségű, ilyen korszerűen felszerelt otthon elvétele csak Magyarországon. Hadd hangsúlyozzam még, hogy nálunk nem egyszerűen sérültek kúrálása, kezelése folyik, hanem egy, az egész embert testi-lelki valójában tekintő gondoskodás. Az Európa-szerte ismert és alkalmazott elv ez: „care – not cure.”

Az anyagiakat tekintve: milyen támogatásból, esetleg alapítványból tudnak gazdálkodni?

Egy kis büszkeséggel mondhatom: önfenntartók vagyunk, köszönhetően a sokrétű tevékenységnek, ami itt folyik. Azt hiszem, ez óriási dolog, hogy nem a külföldi evangélikus egyházak tartják el a Silót, s nem is a civil szervezeteknek juttatott, egyébként egyre csökkentett támogatásra vagyunk utalva. Nincs még egy uszoda az országban, amelyik önfenntartó lenne, minden támogatás nélkül, s emellett nem is veszteséges! A kabinos, a büfés, a pénztáros mind-mind sérült ember, s ezt akár misszióknak is nevezhetjük. Diakóniai munka, mely által az elesett emberek tartalmas, hasznos, minőségi életet élhetnek.

Nagyon szép ajándéktárgyak készülnek Önöknél, olvasóink is bizonyára találkoztak már a **puritánságában megragadó kis fakeresztel. Mit állítanak még elő?**

- Felsorolásszerűen hadd ismertessem a munkaterületeket:
- van nyomdánk az Evangélikus Teológia alagsorában,
- zöldség-és gyümölcskertészetünk

- virágkertészetünkben évente 2-3000 tő muskátlit nevelünk, halottak napi koszorút készítünk, hamarosan lesz fóliasátor is (a lakók speciális, holland magasságásnál dolgoznak, ülte)
- fafeldolgozás: keresztek, falidíszek, kegytárgyak, gyermekek számára rehabilitációt segítő játékok, koordinációt fejlesztő tornaeszközök készülnek, ez utóbbiak hiánycikknek számítanak Magyarországon!
- visszatérő munkánk: sírkeresztek faanyagát állítjuk elő egy budapesti iparművész részére.

Évente 30 millió Ft feletti árbevétellel számolhatunk, s az állam mozgássérültek foglalkoztatása címén megduplázza ezt az összeget, így idei bevételünk eléri a 60 millió forintot! Az emberi méltóság megőrzése és megtartása szempontjából igen fontos, hogy önfenntartók tudunk lenni.

Kőháti Dorottya

Bach, a legsikeresebb misszionárius

Japán, a világ második gazdasági hatalma szellemi-lelki krízisben van. A kereken 125 milliós japán nép 23%-a azt vallja, hogy ő nem tartozik semmilyen valláshoz. A kevés, alig egy százaléknyi keresztyén azonban nagy tekintélynek örvend. A lipcsei komponista missziói hatására japánok nyitják meg szívüket a keresztyén hit, reménység és szeretet előtt.

Azusa nem visel amulettet a szakállas Asahara guru arcképével. Sokkal inkább egy CD-lemez van nála mindig, a „Vergnügte Ruh” kezdetű Bach-kantátával, mert ez a mű az Isten utáni vágyról szól, aki a szeretet. Azusa így vall: „Amidőn ezt a kantátát először hallgattam a lipcsei Tamás templomban, megértettem, hogy mit értenek önök, keresztyének azon, hogy Isten, és hogy mi a szeretet.” Azusa nem keresztyén, de hangoztatja: „Szimpatizálok a keresztyénséggel.”

Bármily közel álljanak is ezek a szimpatizánsok a keresztyénséghez, még nem volt bátorságuk megtenni azt a hitbeli ugrást, amelyről a dán Sören Kierkegaard azt mondja, hogy csak ez a döntés határozhatja meg az ember Istenhez való viszonyát.

Azusa története kicsi, de jellemző fejezete egy fantasztikus missziói és kultúrtörténeti folyamatnak: csaknem 250 évvel halála után, Bach ma Japán legsikeresebb misszionáriusa. Ebben az országban ő sokkal inkább betölti a szellemi vákuumot, mint Asahara guru, a maga világvégi tanításával és kísérteties asztrál-zenéjével. A Bach-koncertek Japánban telt házakkal mennek. 2000 ember van minden nagypénteken Tokióban a Máté-passión, ahol mintegy 100 márkába kerül egy belépő. A koncert alatt megindultan tanulmányozzák a hallgatók a szöveg japán fordítását.

A svéd teológus és evangélikus érsek, Nathan Söderblom egy ízben Bach egyházi zenéjét „ötödik evangéliumnak” nevezte, de ő még akkor nem képzelhette el, miképp fog ez beigazolódni a Távol-Keleten is.

Megragadó történeteket hallhatunk olyan japánokról, akik Bach segítségével jutottak hitre. Például a zenetudós, Keisuke Maruyama a XVIII. század lipcsei egyházi zenéjét kutatta. A hosszadalmas stúdium végén felkereste az akkori szuperintendenst: „Nekem nem elég, hogy a keresztyén hit dolgait csak olvasom és hallgatom, én magam is keresztyén akarok lenni. Kérem önt, kereszteljen meg engem.” Így lett Bach Isten eszközévé. Masaaki Suzuki a nyolcvanas években Amsterdamban egyházi muzsikussá képezte magát és egyidejűleg egy japán gyülekezetet alapított. A ragyogó orgonista Suzuki református keresztyén, a mai japán Bach-csodának kétségkívül legfontosabb motorja. 1990-ben hozta létre a „Japán Bach Kollégiumot”. Ezt ma a világ egyik legjobb együttesének tartják. Suzuki úgy becsüli, hogy ma Japánban mintegy 100-200 Bach-kórus működik. Suzuki ráveszi az embereket arra is, hogy elgondolkozzanak olyan témákról, amelyek Japánban tabunak számítanak, például a halálról. Koncertjei után gyakran jönnek hozzá nem-keresztyének a közönségből, és kérik, „hogyan magyarázzam el nekik, mit értünk mi, keresztyének a reménységen...Én Bach üzenetét terjesztem, amely bibliai üzenet.”- vallja Suzuki, aki bibliaköröket vezet, vasárnaponként játszik a templom orgonáján, és a próbákon oktatja a többnyire nem-keresztyén művészeket a Szentírásra.

„Csak a keresztyéneknél tételezik fel a japánok az etikus viselkedést” – vallja Tanai, evangélikus lelkész. Ha egy buddhista vagy sintoista rosszul cselekszik, az hittársainak nem újság. De nagy a megütközés, ha egy keresztyén teszi ugyanazt. A keresztyének sok kiváló egyetemet, kórházat és karitatív intézményt tartanak fent. Ebből az látszik, hogy a keresztyénség a művelődés és a felebaráti szeretet vallása.

Mi az előtörténete Bach missziójának Japánban? Az első keresztyén misszionáriusok 450 évvel ezelőtt elhozták a nyugati egyházi zenét is. A keresztyénséget azután betiltották, de megmaradt a gregorián befolyása a japán zenére. Ez szerepet játszhatott abban, hogy 400 évvel később Bach egyházi zenéje meghódította Japánt. Bach zenéjének diadalútját mi sem bizonyítja jobban, mint összműveinek kiadása Tokióban. Ezt a mamut-kiadást – 15 kötetben, 156 CD-vel, kísérfüzetekkel együtt – azonnal szétkapkodták. (ötezer példány!) A kiadó Tetsuo O'hara, a keresztyénséggel szimpatizáló japánok közé tartozik, akik magukról azt mondják, hogy ők nem hívők. De gyakran jár istentiszteletre és büszkén vállalja, hogy olvassa a Bibliát. Vallja, hogy Bach zenéje gondjai között reménységet, a csüggedésben bátorságot közvetít: „Bach imádkozni tanít, ha szomorkodunk, és éneklésre biztat, amikor tele vagyunk örömmel.” Barátjáról érdekesen nyilatkozik: „Ő nem keresztyén, de megtalálta a helyes választ a Japánban levő lelki ürességre Bach említett kantátájában: A Te kezébe ajánlom lelkemet, Te váltottál meg engem, hűséges Istenem.”

Most már valóban csupán a kierkegaardi „hitbeli ugrás” hiányzik. Vagy talán csak annak a megvallása, hogy már van, aki meg is tette ezt...

Az IDEA SPEKTRUM magazin '99/33. számából fordította: Gáncs Aladár

EGY ELGURULT DRACHMA VALLOMÁSA

Elhangzott a kisvárdai missziói napon a helyi művelődési házban

Lukács evangéliumának 15. fejezetében Jézus az elveszettekről szól: a juh elkóborol, a drachma elgurul, a fiú tudatosan választja az elszakadás útját. Mi az, ami közös bennük? Mindegyik egy közösségből szakad ki, elvesz, ítéletes állapotba kerül. Mindegyik számára más lesz az a közösség, ahonnan kiesett, újra értékelődik, újjászületik a környezete. Más lesz a száz juh, ha 99+1-re bomlik, a 10 drachma, ha 9+1 lesz belőle, a család, ahonnan a két fiúból az egyik kiszakad.

Elvesztem, segítségre szorulok, kilátástalan a helyzetem...Bármilyen furcsa, a legtragikusabb ebben a példázat-trilógiában a drachma sorsa. A legdrámaibb, a legjobban hasonlít ránk! A legjobban rá hasonlítunk!

Vegyük nagyító alá a drachmasorsot! A drachma nem gurul magától... Valaki elejtette. Az asszony számolgotja pénzét. Tíz drachma. Tíz napi keserves munka bére. Már el is dugja a szokott helyre, mikor meggondolja magát. Újra megszámlolja, jól figyelt-e? Ez nem munka, sőt, kedves időtöltés. Ő, aki keményen átdolgozta a tíz napot, nem tekinti munkának a pénzszámlálást. Újra számlolja... nyolc, kilenc, tíz... megvan! Nem több! De jó! Valaki jön, valaki meglepi ezt a titkos számolgotást, gyors mozdulat a szokott rejtkehely felé, s ekkor kezdődik a dráma. Az egyik ujjá beleütődik a kisszekevény sarkába, megroskad a pénzrolni, s az egyik tehetetlenül esik alá... Csendül-bondul a konyha kövén. Érti a pénzdarab, hogy különleges sors jut neki. Az eddigi rejtkehelyet már egyébként is unta. Legutóbb egy halkereskedő börzsákjában lakott. Az sem volt valami nagy dolog, bár egyszer majdnem a sós tengervízbe esett a halpiac mellett. Akkor nagyon megrémült, mert hallotta, hogy akik oda esnek, azok végleg elvesznek: Megeszi őket a rozsdá. A halkupecnél nem szerette a nagy nyüzsgést, több százan voltak bezúfolva az erszénybe, és mindig újakat dobáltak rájuk – jól ment az öregnek az üzlet... De ez az unalmas kilenc, nem is szólva a dohos lyukról, ahova ez az új gazdasszonya dugdosgatja...

Most élvezi a táncos zengő-bongó helyzetet. Ebben a csilingelésben benne volt egy csomó gúnyos drachmakacaj: No most fogjál meg, ha bírsz! – csilingelte a hadonászó asszonynak. Nagyon élvezte. Gyorsan irányt változtatott és kétszer megkerülte a kőkorsót. Ezután egy éles kanyar és a nagy láda alatt tátongó rés felé vette az útját. De jó a szabadság, de jó a fiatalság, de jó ez a rohanás! S ekkor egy drámai fordulat: érzi, erősen csökken a lendülete, borzasztóan fogy az ereje. Egyre kisebbek a körök, a végén már csak önmaga körül forog, egyre gyorsabban.. aztán nagy csönd.

Ismerjünk magunkra!

Nem tehetek róla, hogy elejtettek, hogy ilyen a sorsom, hogy ügyetlenkedett a gazdám. Hányszor lep meg bennünket a nem tehetek róla, nem az én hibám, büntet a soros komplexus... Hát mi bűn van abban, hogy kacagtam, hogy játékos kedvvel szedtem a kanyarokat? Miért teremtett az Isten ilyennek, miért ejtett el? Miért adott tehetséget, miért vitt kísértésbe? Egyébként is, ki akart drachma lenni, ki akart ide jutni, ki találta ki a gravitációt, a szabadesést, a testek és a drachmák tehetetlenségét. „Az asszony a hibás!” – ezt mondta már Ádám is! Vagy a szomszéd, aki megzavarta gazdája drachmaszámlálói kedvtelését. Nem tehetek arról sem, hogy a drachmák csak addig tudnak beszélni, míg esnek, pattognak. Akkor csilingel a hangunk, de így még segítségért sem tudok kiáltani. Itt fekszem, másképp nem tehetek. Nem tehetek róla, hogy néma vagyok ebben a helyzetben, ebben az elgurult, hirtelen rám szakadt elveszésben.

Lehet, hogy ismerős ez az állapot: nincs egy szavad, nem tudsz kiáltani segítségért. Az imént még zengett a hangod, de ebben a helyzetben csend van. Nincs már kedves szavad, értékeid mit érnek ott a kredenc alatt? Szótlan vagy. Nem kérsz bocsánatot, már nem is imádkozol... hallgatsz... reménytelen a helyzeted... neked ez a sorsod... Ez a legjobb alkalom a megtérésre, mert teljesen magad alatt vagy, mert te nem tehetsz már semmit.

De a gazdád még él! Őt nem a gravitáció, a játékos lendület-hangulat irányítja... Ő nemcsak szólóhanggal keres, hanem ha kell, mindent megmozdít érted, eltol nagy bútorokat, kiséper áporodott sarkokat, megváltoztat és elmozdít uralkodókat, átalakít társadalmakat, csakhogy megtalálja. Ő nem olyan mint te, aki hol túlértékeled magad, hol pedig magadba roskadsz. Ő meg akar találni. Ne akarj kiáltani, ne akarj pengeni, ne akarj zengő cimbalom lenni, mert te csak egy elgurult drachma vagy, és tudd meg, hogy valaki, aki megdolgozott érted, keres téged! Csak hagyd, hogy lámpásának fénye megcsillanjon pénzfemes arcodon, vagy könnyes szemeden. Hisz nem vagy még oly rozsdás állapotban, hisz csak az imént veszítettek el. Nem tud a halál úgy elnémitani, hogy ne találjon ránk a föltámadás Ura!

Persze, most marcangolod magad, hogy milyen gúnyos volt elgurulásod tánclejtése... Hogyan lehettél az előbb még olyan cinikus?! De kérek, hagyd, hadd találjon meg, mert csak ezután ismered meg őt igazán. Értsd már meg, nemcsak a te vesztésed, hogy elgurultál, hanem az Övé is!

Örömtől hangos a kitakarított konyha. Szól az ének, örül a vendégsereg, mert fölértékelődött a drachma. Sohasem a pénz romlik, hanem az ember, a bankár gonosz. De te, te elgurult drachma! Te tudod igazán, hogy a te gazdád jó. S igazán akkor ismerted meg, mikor a legelesettebb voltál, életed legsötétebb, legnémbább napján, mikor lámpása arcodba világított, mikor miattad, az egy drachmáért százat költött a lakomára.

Győri János Sámuel

KAVICSOK

A tiszta, mélykék víz lágyan nyaldosta a partot, minden egyes könnyű hulláma gyöngéden felkapott néhányat a parti kavicsokból, s játékos sistergéssel arrébb lökte őket. A sima, nedves kavicsok szinte szikráztak a ragyogó napsütésben. Kihívó pirosak, szerény krémszínűek, komoly feketék, művészi tervezett csikosak ... mindre gyönyörűség volt ránézni.

Gyűjtsünk belőlük néhányat! Remekül mutatnak majd a szobában!

Gyerekes lelkesedéssel kezdtünk a szedegetéshez, a legpompásabb példányokat válogatva. Mikor tele volt már kis kosarunk, gondosan lefedtük, s a hazafelé vezető döcögős úton úgy tartottuk értékes zsákmányunkat, mint a hímestojást. Otthon azonnal ki is jelöltük helyüket egy szép cserép virág közelében, de mikor kibontottuk a kosárka tartalmát, döbbenet bámultunk bele. Mi történt??? A kosárban egy kis csomó színtelen, fénytelen kődarab lapult. Mi nem ezeket gyűjtöttük össze néhány órával ezelőtt!!! Azok ott, a tengerparton színesek, fényesek, hívogatóak voltak!

Igenám, de közben elhoztuk őket a HELYÜKRŐL. Az ő helyük a tengerpart; feladatuk a szüntelen hánykolódás a friss habokban; rendeltetésük, hogy megvédjék a homokot a hullámok sodrásától, s otthont biztosítsanak megannyi apró élőlénynek. Ha elmozdítjuk őket helyükről, megfosztjuk feladatuktól, semmivé lesznek.

A jelentéktelen kövecskéket nézve elgondolkodva mondtam a csalódott Anikónak és Marcinak:

Ezek a kavicsok pontosan olyanok, mint mi vagyunk... Isten által rendelt helyünkön pompásan ragyoghat **rajtunk Urunk szeretete. Színesek lehetünk, s hűen végezhetjük a ránkbízott feladatot. Onnan elkerülve** azonban színünkkel, fényünkkel együtt célunk is megfakul, rendeltetésünket nem tudjuk betölteni. Helyünk és feladatunk tökéletesen egyéni, de biztos, hogy Isten kivétel nélkül mindenkinek megtervezte az életét. Ő gyönyörködni szeretne bennünk – teremtményeiben, gyermekeiben. Gondolkozzunk el Isten előtt csendben egy percre: Mi vagyok? Eltévedt, szürke kődarab, vagy színes, pompás, ragyogó kavics?

Bálintné Kis Beáta

Tábortalálkozó

A has

Ha most gyorsan kellene egy testrészt mondanunk, valószínű, hogy először nem a „has” jutna eszünkbe. Pedig milyen központi helyen van!

A has volt a témája október utolsó szombatján a nyári, vanyarci gyermekmissziós konferencia tábortalálkozásának. 34-en gyűltünk össze és jó volt egymással újra találkozni ezen a kicsit rendhagyó alkalmon! Rendhagyó, mert az egész nap a „has körül forgott”: mindenki vendég volt és egyben vendéglátó is. A magunk-készítette terítő és a magunk-hajtogatta díszszalvéta segítségével megterítettünk, majd párokban egymásnak készítettük el az ebédet.

Ebéd után bibliai vetélkedőre került sor: Bibliában megtalálható ételeket és történeteket gyűjtöttünk csapatokban. Délután kókuszgolyót készítettünk, miután megbeszéltük a hozzávalók származását és egyéb tulajdonságait. A nap során megbeszéltünk sok illemszabályt, ami a vendégvárással, vendégségbemenéssel, viselkedéssel kapcsolatos. Felhasználtuk a délutáni teázás filtertasakjait is: ezek hajtogatásával készítettünk képeslapot Kadlecsik Zolinak és az erdélyi társainknak, akik ezen a találkozón nem lehetek velünk.

A sok finom falat után jó volt a lelki táplálékot is magunkhoz venni: a záró áhítat szép lekerekítése volt az együtt eltöltött napnak.

Reméljük, lesz folytatás is: tavasszal Csömörön veletek újra!

Boda Zsuzsa

LEVELESLÁDA:1656 Budapest,

LEVÉLRÉSZLETEK:

 Az interneten már megkerestem a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapját és az újdonságok alatt megtaláltam az MM legutóbbi számát is. A magazin rovatai, tartalma, színvonala kitűnő. Bizony, sok munkával jár, ezt saját tapasztalatból tudom...

L. Tódor, USA

 Nagyon örülök, hogy ismét felcsendültek az ismerős hangok és hallhatjuk szolgálatotokat. Tegnap este hallottam első ízben a műsort, bár már több hete tudok róla. Az adásidő nem volt pontosan rögzítve és vasárnap délelőtről szombat délutánra került, de ez így talán jobb is, mert nem esik egybe az istentiszteletekkel...

L. Katalin, Kézdivásárhely

 Engedjétek meg, hogy reflektáljak a legutóbbi szám 'Egy becsukott ajtó tanulságai' című cikkére: Isten országának népgyűjtése mobilizációs tevékenység, nem csupán érdeklődők betérését váró küldetés... Egyáltalán tölthet-e be missziós feladatot egy bevásárlóközpontban létesített – mi is? Kápolna? Hitterjesztő helyiség? Vallásinformatikai objektum? Ezek a központok azért épültek, mert ott mindent, gyorsan el lehet intézni, azután uzsgyi, tovarohanni. A hitelent nem érdekli az ilyesmi, a gyakorló hívő gyülekezethez kötődik. Marad az ezreléknyi, éppen akkor és ott tétovázó, kereső, akiért ugyan érdemes várni, csak hogy ez nem misszió... A klasszikus ébredéseket sokkal inkább eredményezték az utca forgatagában járó „hordószónokok”, karöltve a különféle rászorultságok enyhítésén fáradozó szolgálókkal...

M. Zoltán, Szigetszentmiklós

 A MM olvasása során jó, hatásos összképet kaptam az evangélikus egyház és az egész magyar keresztyénség helyzetéről és állapotáról. Éppen azért szeretem az MM-t, mert őszinte, igazságos. Nem csak arról szól, ami jól van, hanem a problémákról, veszélyekről és fenyegető, aggasztó jelenségekről is. A hangsúly mégsem a problémákon van, a MM nem hangolja le az olvasót, de nem titkolja el a nehézségeket. Lehetetlen a lapot imádság nélkül olvasni, minden cikk után muszáj megállni és imádkozni... Az MM tele van cselekvéssel, igyekezettel, ötletes provokációkkal...

M. Leena, Finnország

 Mi reformátusok vagyunk, de az egyetemes történelmi egyházak tisztelői is. A lap címlapfotója nekem különösen tetszik: a szavakra figyelés és egyben a jövőbe tekintés. Köszönjük a formáló cikkeket, például Varga Gyöngyi Akvárium-effektusát....

M. Ilona, Budapest

Kedves M. M. !

Amikor megláttam magam a Missziói Magazinban, nagyon meglepődtem, mert nem is vettem észre, hogy fénykép készült rólam az Evangélikus Találkozón. Köszönöm szépen a rólam készített képet. Ezen a találkozón nekem Levente Péter műsora tetszett nagyon.

Az a népviselet, amiben le vagyok fényképezve, nekem tetszik és szépnek tartom. Csak a különféle csömöri ünnepeken viselem: falunap, szüreti bál... A ruhát a nagymamám csinálta nekem, a családban állandóan csak ő hord népviseletet.

Én harmadik osztályos vagyok, járok hittanóra és vasárnapi iskolába, ahová először három éves koromban vitt el a nővérem. A vasárnapi iskolában különösen jól érzem magam, mert érdekes dolgokról tanulunk, és szeretek a szép, új ifjúsági házban lenni.

Úgy köszönök el, ahogyan a vasárnapi iskolában tanultuk: Erős vár a mi Istenünk!

Fabók Kati, Csömör

IMAKÉRÉSEK

Imádkozzunk...

- egyházi ébredésért az új évezred küszöbén
- hogy megtaláljuk a missziói prioritásokat
- hogy megtanuljunk együtt dolgozni a misszióban
- az Új-Guineában, Indiában és Marseille-ben elkezdett munka folytatásáért
- igazi megbékélésért a Vajdaságban.

Contents

Editorial	photo-meditation about 1 John 2,8
Report from Vojvodina	Hope and doubt
Missiology	The mission strategy of the evangelists by Árpád Bolla
Israelmission	From the desert of Judea to the holy places by Géza Endreffy
Foreign mission	interview with the Finnish missionary, Seija Kuronen reports from Papua New Guinea and India
MM-portrait	about the missionary-couple Leidenfrost worked 33 years in Liberia
Media-world	training for coworkers of religious radio programs mission-media workshop for theological students.
MM introduces	Home for physically handicapped people „Fébé-Siló” at Piliscsaba
Pressreview	J. S. Bach: the best missionary in Japan (from Idea-Spektrum)
MM-sermon	by Sámuel János Győri
„Alarmclock”	column for youth
„Sunflower”	column for children.